

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

PEAAEGU TÄIUSLIK

Susan Mallery
Almost Perfect
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Susan Macias Redmond

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B11215010
ISBN 978-9949-12-972-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Liz Sutton oli alati teadnud, et minevik tuleb kunagi tagasi ja naksab teda tagumikust – ta ei teadnud lihtsalt, et see juhtub just täna.

Hommik oli alanud üsna tavaliselt, ta saatis poja bussile ning kõndis siis mööda koridori tagasi oma kodukontorisse, kus kirjutas viis üsna korralikku lehekülge, enne kui katkestas, tammus tõsiselt majas ringi ning kustutas siis viiest leheküljest kolm. Ta kaalus parajasti, keda oma uue raamatu esimeses peatükis mõrvata, rääkimata sellest, kuidas seda teha. Kas pea maharaiumine oleks liiga etteaimatav? Õnneks koputas sekretär uksele, säästes teda otsuse langetamise vaevast.

„Anna andeks, et segan,“ ütles Peggy ja ulatas Lizile kulmu kortsutades paberilehe. „Aga mulle tundub, et äkki tahaksid sa selle läbi lugeda.“

Liz võttis paberilehe vastu. See oli tema veebisaidile saadetud elektronkiri. Leheküljel oli austajate jaoks link, mille abil teha ühendust võtta. Enamiku e-kirjadega tegeles Peggy, kuid

aeg-ajalt leidis sekretär mõne, millega ei osanud midagi peale hakata.

„Hullumeelse jälitaja tüüpi?” küsis Liz ja tundis, et on segamise üle haledalt tänulik. Kui kirjutamine ei edenenud, oli surmaähvarduski põnevam kui pooleliolev töö.

„Mitte päriselt. Ta väidab, et on sinu vennatütar.”

Vennatütar?

Liz libistas pilgu üle paberi.

Kallis tädi Liz!

Minu nimi on Melissa Sutton. Minu isa on sinu vend Roy. Olen neljateistaastane ja mu õde Abby on üksteist. Mõne kuu eest pandi isa vangi. Tema uus naine, meie võõrasema, lubas meie eest hoolitseda, kuid muutis siis meelt ja läks minema. Arvasin, et me saame Abbyga kenasti hakkama. Ma olen oma vanuse kohta väga täiskasvanulik. Õpetajad kinnitavad seda kogu aeg.

Võõrasema on nüüd juba mõnda aega ära ja ma olen tõsiselt hirmul. Ma ei ole seda Abbyle öelnud, sest ta on alles väike, aga ma ei tea, kas me saame ikka hakkama. Ma ei taha isale rääkida, mis juhtus, sest Bettina meeldis talle tõsiselt ja isa oleks kurb, et ta teda ära ei oodanud.

Ja nii ma siis mõtlesin, et äkki saaksid sina meid aidata. Tean, et me pole varem kohtunud, kuid ma olen lugenud kõiki su raamatuid ja need meeldivad mulle väga.

Loodan sinust peatselt kuulda.

Sinu vennatütar Melissa.

P.S. Kasutan raamatukogu arvutit, nii et sa ei saa mulle meiltsi vastata. Kuid ma annan sulle meie telefoninumbri. Elekter lülitati küll välja, aga telefon töötab veel.

P.P.S. Me elame sinu vanas kodus Fool's Goldis.

Liz luges meili teist korda üle, püüdes sõnadest aru saada. Roy on tagasi Fool's Goldis. Või oli seal vähemalt olnud, enne kui vangi pandi.

Liz polnud venda näinud ligi kaheksateist aastat. Vend oli temast palju vanem ja oli lahkunud kodust tol suvel, kui õde sai kaheteistkümneseks. Rohkem polnud Liz temast midagi kuulnud. Nähtavasti oli Roy paar korda abiellunud ja tal olid lapsed. Tütred. Tüdrukud, kes elavad nüüd ihuüksi majas, mis oli olnud lagunenu ja vastik juba kaksteist aastat tagasi. Liz kahtles, kas seal on selle aja jooksul midagi paremuse poole nihkunud.

Küsimused tormasid peas ringi. Küsimused venna ja selle kohta, miks oli Roy pärast nii pikka äraolekut Fool's Goldi naasnud. Miks on vend vanglas ja mida imet peab ta peale hakkama kahe vennatütrega, keda pole elu sees näinud?

Liz heitis pilgu kellale. See polnud veel üksteistki. Kuna Tyleril oli viimane koolipäev enne suvevaheaega, pidi ta vabanema pool üks. Kui Liz jõuaks selleks ajaks asjad pakitud, võiksid nad otse kooli juurest sõitma hakata ja jõuda umbes nelja tunniga Fool's Goldi.

„Ma pean sellega tegelema,” ütles Liz sekretärile ja kirjutas aadressi paberile. „Helista Fool's Goldi elektrikompaniile ja lase elekter uuesti sisse lülitada. Nad peaksid krediitkaardimaket tunnistama. Ja tee sedasama kõigi kommunaalfirmadega. Ma helistan tüdrukutele ja teatan, et sõidan sinna.”

„Kas nad on tõesti sinu vennatütred?” küsis Peggy.

„Vist küll. Ma ei ole näinud venda seitsaati, kui olin nendevanune, kuid ma ei saa lasta neil seal üksi olla.” Liz vangutas pead, mõeldes, mida tuleks veel teha. Järgmine raamat pidi ilmuma alles sügisel, seega ei tarvitse tal muretseda reklaamiüri-

tuste ja raamatingreaside pärast. Uue raamatu kallal võib ta töötada igal pool, kuhu saab sülearvuti kaasa võtta. Vähemalt teoorias.

„Ma ei tea, kui kaua me ära oleme,” jätkas ta. „Tõenäoliselt kulub paar nädalat, et seal kõik joonde ajada.”

Peggy tuiutas tööandjat. „Ja niisama lihtsalt lähedki?”

„Mida sa silmas pead?”

„Kas sa ei tahaks natuke järele mõelda? Enamik inimesi kõhkleks. Sa ju isegi ei tunne neid tüdrukuid.”

Tõsi, mõtles Liz. Aga kas tal oli valikut? „Nad on lapsed, ihuüksi, ja nad on minu perekond. Ma pean midagi ette võtma.”

„Täpselt sinu meele,” tunnistas Peggy. „Hüppad, pea ees, vette ja teed seda, mis on sinu arvates õige. See on imetlusväärne, kuid alati mitte kõige arukam.”

„Keegi peab midagi ette võtma.” Pealegi oli Liz üles kasvanud kõige eest hoolitsedes. Ema polnud selleks vaevunud. „Kui mul õnne on, ei ole ma kuigi kaua ära.”

„Ära muretse. Küll ma siin toime tulen.”

Liz sundis end naeratama. „Ma ei kahtlegi selles. Pakin asjad ja lähen siis Tylerile järele. Me sõidame kohe täna Fool’s Goldi.”

„Võib-olla on päris tore jälle koju minna.”

Liz andis oma parima, et mitte nägu krimpsutada. „Muidugi. Olgu, ma helistan nüüd tüdrukutele.”

Liz ootas, kuni Peggy lahkus, ja võttis telefoni. Ta valis tuttava numbriga, lasi telefonil kaheksa korda heliseda ja pani siis toru hargile. Keegi ei vastanud. Muidugi, oli ju tööpäev. Tüdrukud on arvatavasti koolis. Ta proovib hiljem mobiililt uuesti.

Lizil tuli pakkida enda ja poja asjad, helistada paarile sõbrale ja teatada, et sõidab mõneks nädalaks ära, ning saata meil

oma toimetajale ja agendile, et öelda sedasama. Logistika, mõtles naine, korjates kokku märkmeid, mida oli teinud oma uue romaani jaoks. Logistikas oli ta kõva. Oskus plaane koostada ja probleeme lahendada oli üks põhjusi, miks talle meeldis oma krimisarja kirjutada. Tööasjades oli ta alati tubli olnud. Ülejäänud elu oli see, mis pani aeg-ajalt komistama.

„Järelemõtlemisega tegelen hiljem,” pomises Liz valjusti. „Praegu on aeg tegutseda.”

Ta lülitas sülearvuti välja, korjas kokku märkmed, paar pasta-kat, paberit ja märkmiku ning suundus siis magamistuppa.

Veidi rohkem kui tund aega hiljem oli Liz pakkinud asjad, millest loodetavasti piisas, viinud need autosse ning arutanud Peggyga veel kord kõik läbi. Sekretär pidi vaatama maja järele ja kandma hoolt, et kõik arved saaksid makstud.

„Kas sinuga on ikka kõik korras?” uuris Peggy.

„Muidugi. Suurepäraselt. Miks sa küsid?”

Peggy, veidi üle neljakümnene endine tippjuhi abi, kortsutas kulmu. „Lihtsalt uurisin. See pidi olema sulle paras vapustus.” Sekretär kõhkles. „Kui pole kedagi teist, kes tüdrukute eest hoolitseks..”

... võib Liz leida end äkki vastutamas kahe tüdruku eest, keda ta polnud elu sees näinud. „Ma tean. Tegelen sellega siis, kui mul on rohkem infot.”

„Me käisime Maciga mesinädalate ajal Fool's Goldis. See oli veel siis, kui ma arvasin, et abielu on midagi head. Ma ei teadnud, et sa oled sealt pärit.”

Seda ei tea keegi, mõtles Liz süngelt. Ta leidis, et elu on lihtsam, kui ta oma minevikust ei räägi. „Lahkusin sealt kohe pärast keskkooli ja kolisin siia. Nüüd on minu kodu San Francisco.”

Peggy naeratas. „Kui sul on midagi vaja, siis helista, eks?”

„Kindlasti.”

Liz läks allkorrusele ühele autole mõeldud garaaži ja istus Lexusesse. Ta oli pakkinud neli kohvrit, paar kasti Tyleri lemmikfilmidega, poja Xboxi ja mõned raamatud. Ta tegi mõttes kaasavõetus inventuuri, sest see oli lihtsam kui mõelda sellele, mida ta teeb. Läheb tagasi paika, kus ta pole eales tahtnud olla. Linna, kus ta üles kasvas.

Sekundi murdosa vältel mõtles Liz, kas ta tõesti *peab* seda tegema. Minema päästma lapsi, keda ta pole elu sees näinud. Siis tõrjus ta selle mõtte. Kedagi teist hetkel ju ei olnud. Ta ei saa jätta kaht tüdrukut omapäi. Ta ajab kõik joonde, lahendab probleemid ja naaseb siis oma elu juurde. Praegu koju jääda polnud lihtsalt võimalik.

Keskpäevane liiklus oli suhteliselt hõre ning Liz jõudis Tyleri kooli juurde umbes kahekümne minutiga. Poeg rääkis oma sõpradega, tehes ilmselt plaane, mida koos ette võtta. Ema väikest linnamaasturit nähes poiss lehvitas ja kiirustas auto juurde.

„Jason ütles, et tema pere läheb päris kindlasti augustis Disneylandi ning nad kavatsevad sulle helistada ja küsida, kas ma võiksin nendega kaasa minna,” ütles poiss kõrvalistmele ronides.

„Tere ise ka,” naeratas Liz.

Poisi näole ilmus lai naeratus. „Tere, ema. Kuidas su päev läks?”

„Huvitavalt.”

„Tore. Kas me nüüd võime Disneylandist rääkida?”

Poeg on minu elu säravaim ja parim osa, mõtles Liz poisi tumepruunidesse silmadesse vaadates. Tyleril oli tema naeratus, kuid kõik muu oli poeg pärinud oma isalt. Nagu poleks Lizi enda DNA piisavalt tugev, et mehe oma varju jätta.